

РЕШЕНИЕ

№ 5264

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **14058** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Ч. И. Д. от [населено място] и ЕТАЖНАТА СОБСТВЕНОСТ на [улица], [населено място], представлявано от управителя Ч. Д., срещу заповед № РА-18-42/30.10.2019г. на главен архитект на Столична община.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в противоречие с материално-правните разпоредби и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че отразеното в констативния акт е невярно, тъй като процесната врата не осуетява достъпа на Общината до вътрешния двор, както и че протоколът не е съставен след оглед на предмета на нарушението. Възразява се още, че не може да се определи от текста на заповедта какъв вид обект по смисъла на чл. 56 от ЗУТ е вратата, за да се определи какво се изисква за поставянето ѝ, както и че металната врата е поставена преди 2000 г. и действието на ЗУТ, поради което не се е изисквало разрешение за поставянето ѝ. Според жалбоподателите процесната врата не представлява преместваемо съоръжение или елемент на градското обзавеждане по смисъла на раздела IX, глава трета от ЗУТ и

за поставянето ѝ не е необходимо разрешение за поставяне. Твърди се също така, че прохода на кооперацията е „обща част“, като този терен не е общински, а обща част на етажната собственост, както и че съгласно чл. 64 от Закона за собствеността /ЗС/ собствениците на обекти в етажната собственост имат право да ползват терена в предвидения от закона обем, включително да защитават това право с правни и фактически действия. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена оспорената заповед и присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – ГЛАВЕН АРХИТЕКТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в приложено по делото становище. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателите.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № РА-18-42/30.10.2019 г. на главен архитект на Столична община, на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 4 и ал. 7 от ЗУТ във връзка с чл. 56 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /НПОРИМДРДТСО/, е наредено на Етажната собственост на [улица], вх. А и вх. Б, район „С.“, Столична община, в 14-дневен срок от получаване на заповедта да премахне доброволно незаконосъобразно поставен преместваем обект „Преграждение, представляващо метална двукрила врата“, находящ се в УПИ Х, м. „Центъра“, кв. 473, с административен адрес: [улица], вх. Б, район „С.“.

Цитираната заповед е издадена във връзка с извършена проверка от служители на район „С.“, Столична община, в резултат на която е съставен и констативен акт № РСЦ19-ВК08-351/15.07.2019 г. Съгласно цитираният акт е поставен от етажната собственост преместваем обект, представляващ следното: в обема на прохода на съществуващата сграда с горепосочения адрес, който в дъното му се свързва с вътрешен двор – частна общинска собственост е поставено преграждение, което е с обслужваща дейност за достъпност на паркираните МПС във вътрешния двор, като същото е двукрила решетъчна метална врата с височина около 3.00 м., която е закрепена към зидовете чрез обрамчваща профилна метална рамка. Посочено е още, че съоръжението е поставено без разрешение за поставяне в нарушение на чл. 57а, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. За така съставеният констативен акт е съобщено на 05.08.2019 г. на жалбоподателя Ч. Д., в качеството му на председател на етажната собственост, като срещу акта не е постъпило възражение от жалбоподателите, съгласно констативен протокол от 19.08.2019 г.

По делото са приложени и приети като доказателства и: акт за частна общинска собственост № 887/05.05.2011 г.; извадки от цифровия модел от кадастралната карта и действащия регулационен и застроителен план; нотариален акт за дарение на недвижим имот № 100, том IV, дело № 538/1976 г.; протокол от извънредно събрание на съсобствениците в режим на етажна собственост на [улица], проведено на 11.10.2019 г.; протокол от извънредно събрание на съсобствениците в режим на етажна собственост на [улица], проведено на 09.03.2020 г.;

Със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г. кметът на Столична община е предоставил на главен архитект на Столична община правомощията си по издаване на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ на основание чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – главен архитект на Столична община в съответствие с предоставените му правомощия със заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г. на кмета на Столична община във връзка с § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ, както и в предписаната от закона форма.

Настоящата съдебна инстанция намира обаче, че процесният административен акт е издаден при неспазване на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби. Оспорената заповед е издадена на основание чл. 57а, ал. 1 т. 1 от ЗУТ. Съгласно чл. 56, ал. 1 от ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти, преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности и преместваеми обекти за временно обитаване при бедствия. Разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ предвижда, че за обектите по ал. 1, т. 1 и т. 2 се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на общината. Анализът на цитираните правни норми обосновава извод, че наличието на разрешение за поставяне се явява задължително само по отношение на преместваемите увеселителни обекти и тези с предназначение за административни, търговски и други обслужващи дейности. По смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ /в приложимата редакция/ „преместваем обект” е обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Обектът, предмет на разпореденото премахване – „Преграждение, представляващо метална двукрила врата“, макар и да притежава някои от характеристиките, визирани в нормата на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, по своя вид и предназначение не представлява преместваем обект по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУТ, за който е необходимо издаване на разрешение за поставяне. При така установеното по делото съдът намира, че спрямо процесния обект са неприложими чл. 56, ал. 2 и чл. 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, както и разпоредбите на НПОРИМДЕРДТСО.

Настоящият съдебен състав намира също така, че неизясняването в административното производство на действителните факти и обстоятелства, относими към предмета на същото, приключващо с издаването на заповед с правно основание чл. 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ е в противоречие със задължението на административния орган по смисъла на чл. 35 от АПК. В тази връзка следва да се има предвид, че по делото липсват данни в хода на административното производство от страна на

административния орган да е изследван въпроса дали поставената метална врата попада в обхвата на необходимото ползване на земята за пълноценно използване на кооперацията, съгласно чл. 64 от ЗС. Липсата на данни за осъществена от страна на административния орган преценка относно установеното в чл. 64 от ЗС право на ползване на земята по отношение на собствениците на обекти в Етажната собственост, съставлява нарушение на основното правило в административното производство, установено в чл. 35 от АПК, задължаващо административния орган да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая преди издаването на административния акт. Нарушаването на това правило в случая има за последица и неправилно прилагане на материалния закон, тъй като упражняването на правото на ползване на терена, съгласно чл. 64 от ЗС, с оглед акцесорния му характер спрямо правото на собственост върху кооперацията, не се нуждае от повторно учредяване, респ. отделно признаване, каквато е целта на разрешението за поставяне.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че така подадената жалбата е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от жалбоподателя, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателите сумата в размер на 920 лева, представляваща внесена държавна такса в размер на 20 лева и реално изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева съдът намира възражението на процесуалния представител на ответника за неоснователно, тъй като същото не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото, както и за осъществена защита по отношение на двама жалбоподатели.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ч. И. Д. от [населено място] и ЕТАЖНАТА СОБСТВЕНОСТ на [улица], [населено място], представлявано от управителя Ч. Д., заповед № РА-18-42/30.10.2019г. на главен архитект на Столична община, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Ч. И. Д. от [населено място] и ЕТАЖНАТА СОБСТВЕНОСТ на [улица], [населено място], сумата в размер на 920 /девестотин и двадесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: